

Hvilke omgængelsesmuligheder – strafbare som legale som gråtonede – kan ministeren forestille sig ved ordningens gennemførelse, og i hvilket omfang skønner ministeren, at disse muligheder vil blive benyttede?

Svar:

Frem til 1963 kunne ejere af en- og tofamiliehuse fratække udgifter til vedligeholdelse af fast ejendom ved indkomstopgørelsen. I 1963 blev adgangen hertil indskrænket, idet standardfradraget blev indført.

Baggrunden for lovændringen i 1963 var navnlig, at det voldte betydelige vanskeligheder at foretage afgrænsning mellem de fradragsberettigede vedligeholdelsesudgifter og de ikke fradragsberettigede udgifter til forbedring. Standardfradraget betød derfor en forenkling af ligningsarbejdet.

Yderligere blev det antaget, at ejere, der bor i eget hus, ikke havde samme tilskyndelse til at begrænse vedligeholdelsesudgifter som ejere af udlejningsejendomme. Under ordningen med fradrag for de faktisk afholdte udgifter forekom derfor ofte store fradrag.

Problemet var særlig fremtrædende for så vidt angår nyerhvervede ejendomme, som ejerne erfaringsmæssigt ofte anvendte betydelige midler til at gøre i stand.

Disse problemer vil opstå på ny ved en genindførelse af fradraget for faktiske vedligeholdelsesudgifter. Dette gælder, selv om der er sat et loft over udgifternes størrelse på 15.000 kr. om året.

Fra lejernes side har der fra tid til anden været rejst spørgsmål om som et sidestykke til de fradragsmuligheder, som ejere af en- og tofamiliehuse har i forbindelse med beskatning af lejeværdi, at give lejerne adgang til tilsvarende

fradrag for vedligeholdelse. Vedtagelse af et sådant forslag vil kunne give tilsvarende problemer ved afgrænsningen mellem egentlig vedligeholdelse og forbedringer, som ovenfor nævnt for ejernes vedkommende.

Hertil kommer, at en sådan regel ikke uden videre vil kunne anvendes for lejere i tilfælde, hvor udlejeren helt eller delvis har vedligeholdelsespligten, hvilket er tilfældet i en meget stor del af de private udlejningsejendomme.

Skattemyndighederne vil i langt de fleste tilfælde have besvær med at kontrollere, hvorvidt en udgift er fradragsberettiget. Skattekontrollovens § 7 A fastsætter ganske vist, at den, for hvis regning et byggearbejde udføres, skal give kommunalbestyrelsen oplysning om de samlede byggeudgifter samt om, hvorledes udgifterne fordeler sig på de personer, der har udført byggearbejdet. Lovbestemmelsen fastsætter endvidere, at kommunalbestyrelsen ikke må udstede ibrugtagningstilladelse ifølge byggeloven, før de nævnte oplysninger er afgivet til kommunalbestyrelsen.

Pligt til at afgive oplysning efter § 7 A omfatter dog kun byggearbejder, hvortil der kræves byggetilladelse. Boligministeriet har med virkning fra den 1. april 1985 udfærdiget et nyt bygningsreglement for småhuse (enfamiliehuse, sommerhuse m.v.). Reglementet begrænser de typer byggearbejder, der kræver byggetilladelse meget stærkt. Samtidig gives der ikke længere ibrugtagningstilladelser, således at byggearbejderne nu kan tages i brug uden tilladelse fra kommunalbestyrelsen. Disse ændringer har udhulet § 7 A.

En gennemførelse af den foreslåede ordning vil derfor åbne op for en række omgængelsesmuligheder, som skattemyndighederne kun har meget få muligheder for at begrænse.